

ALBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Țare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△ P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽ C. C. Pop.-Tașcă.

LICITAȚIUNI

În ziua de 8 Iulie 1906, ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforie, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a:

1) Reparația casei de arendaș, devizul de lei	3.839,45
2) Un pătul dublu cu magazie » »	14.160,55
Total	18.000,00

ce urmează a se face pe moșia Drăcșani din județul Teleorman.

— Idem pentru darea în întreprindere a:

1) Una casă de arendaș, devizul de lei	4.289,17
2) Un pătul de bucate » »	2.411,48
Total	6.700,65

ce urmează a se construi pe moșia Perii-Râioși, Căzănești-Gârdești, din județul Teleorman.

-- Idem pentru darea în întreprindere a construirii unei magazii de bucate pe proprietatea Rătești din județul Argeș, devizul fiind în sumă de lei 5.233,26.

Supra oferte și oferte condiționate nu se primesc.

Condițiunile, planurile și devizele se pot vedea la Serv. Domenial al Eforiei, secția Bunurilor, în zilele de lucru între orele 10¹/₂—12¹/₂ a. m.

D-nii concurenți spre a putea lua parte la licitație vor trebui să depună ca garanție provizorie lei 5% din suma devizului, cunoscând că cea definitivă va fi de 10% din suma rezultată la licitație.

— La 10 Iulie 1906 orele 10 a. m., pentru lucrările de reparațiuni generale de întreținere la Spitalul Colentina care după d viz se redică la suma de lei 7.257,26.

Concurenții vor prezenta acte în regulă, cu cari vor proba că sunt înscriși cu patenta de antreprenori de lucrări publice.

— La 12 Iulie 1906 orele 10 a. m., pentru procurarea a 60.000 kilogr. ovăz și 95.000 kilogr. fân, necesare în exercițiul 1906—1907.

— La 15 Iulie 1906 orele 10 a. m., se va ține a II-a licitațiune la Eforie, pentru 90 stânjeți cubi sau 720 steri lemne de foc, necesare spitalei Ploești în exercițiul 1906—1907.

Garanția provizorie e de 5%^{or}, iar definitivă va fi de 10%.

Licitațiunile se vor ține în conformitate cu art. 72—83 din legea contabilității generale a Statului.

Caetele de sarcini se pot vedea la Cancelaria Eforiei, în orice zi și oră de lucru.

Rugăm pe abonații noștri rămași în urmă cu plata abonamentului să se grăbească a-l trimite. Le-am făcut cunoscut de mai multe ori timpul pe care datorese și regretăm că trebuie să revenim.

ADMINISTRAȚIA.

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina” în cercul cunoștințelor D-voastră.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Sofia Nădejde, Dușmanii și prietenii noștri (Omizile).—Moș-Neagu, Persia.—Mălor S. Leonte, Măncarea poamelor necoapte.—S. Teodorescu-Kirileanu, Norocul celor trei fete (poveste).—Elena M. Demetrescu, Școala de menaj externă din București.—Hugo Bauman, Sfat pentru apărarea vitelor de muște.—Dr. Irimia Popesen, Grajdul.—Gh. A. Hârția se distruge.—Dela Corod, Societatea pentru învățătura poporului român din București cu școlăle ei, 1866—1906.—Cronica Săptămânii.—De ce albește părul.—Brutarul și Brânzarul.—Inștințare.—Apel.—Mulțumiri.

Sfaturi : Păstrarea pomilor găunoși.

Ilustrațiuni : Cum călătorea M. S. Regele în trecut.—Vizita M. S. Regelui Carol I la mănăstirea St. Gheorghe din Pârscov, jud. Buzău, 1869.—AA. LL. RR. Principii Carol și Nicolae și Princesele Elisabeta și Maria.

Dușmanii și prietenii noștri.

Omizile.

Am vorbit și în a't an despre pagubele ce aduc omizile și felul cum se pot stârpi. Cu toate astea, trebuie multă stăruință pân' ce oamenii să aducă la îndeplinire chiar ce-i spre folosul lor. În multe județe, cum de pildă în al Sucevei, Buzăului, Dorohoiului și'n altele, omizile au nimicit ca un pârjol foile și florile pomilor.

Săténii noștri prea sunt lăsători, de aceea trebuia, din vreme, și mereu arătată primejdia și povățuiri ce să facă, nu numai în potriva omizilor cenușii, dar și în a altor dușmani ai pomilor și ai pădurilor.

Drept că foarte primejdioase sunt omizile cenușii, cari se prefac în fluturi albi. Astea sunt grozav de mănăcioase și nu pier de cel mai mare frig. În unii ani e cu adevărat jale să vezi cum pustiesc pometele și pădurile. Pomii, primăvara, sunt podoabă și bucurie prin verdeța frunzelor și frumusețea florilor, rămân ca arși, după ce i-a umplut omida.

Anul acesta în mai multe județe, aproape în toată țara, e jale și pagubă pe oameni din pricina acestor găngănii. În județul Suceava sunt sate ca Rădășenii, unde oamenii prind de pe poame

zeci de mii de lei. Anul acesta, se zice, că nu vor avea roadă nici de poftă! Tot așa s'a întâmplat în unele sate din județul Dorohoiu, cum e bunăoară în Dersca. Asemenea în Muntenia unde sunt livezile de pruni, cu cari se fac negoț mare, omizile au nimic tot. De bună seamă peste toată țara vor fi pagube de milioane. Și toate aceste pagube s'ar fi putut împiedeca, dar, din pricina neștiinței și a lenei, nu s'a făcut nimic. Cu părere de rău va trebui să bănuim autorităților că n'au fost destul de stăruitoare să facă pe oameni să curețe pomii, după cum poruncește legea.

Legea dela 1868 zice :

Art. 94. — *Consiliile generale și consiliile comunale vor lua măsurile cele mai nemerite, dând și recompense spre distrugerea animalelor vătămătoare vitelor și a animalelor și insectelor vătămătoare holdelor și recoltelor.*

Art. 95. — *Consilierii comunali ce vor neîngriji aplicarea acelor măsuri și regulamente, se vor pedepsi cu amendă dela 10—15 lei.*

Art. 96. — *Toți proprietarii, arendașii, chiriașii și toți acei ce posed în numele său sau al altuia, sunt datori ca până la 1 Martie al fiecărui an să pue de-a curății de omizi copacii ce se vor afla în curțile și grădinile lor.*

Art. 97. — *Crăcile și frunzile cu omizi ce se vor aduna și se vor arde în locuri unde nu va fi puțință de-a comunica focul la copaci, câmpuri, case și alte namestii.*

Vedem dară că legea e bună și că legiuitorul s'a îngrijit să găsească leac împotriva lenei și îndărătniciei. Vorba e numai ca tocmai cei însărcinați cu împlinirea ei să-și facă datoria pentru binele obște.

Cum că omizile negre sunt stricătoare pomilor știu și copii. Atunci de ce se lasă oamenii învinși de niște dobitoace, pe cari le pot nimici cu puțină muncă? Omizile sunt pacoste adevărată împotriva cărora trebuie ca obștea întreagă să se lupte; căci în zădar ar curăța unul, doi, ori zece, dacă nu vor curăți toți, fiind că jivinele vin din grădină în grădină și rod tot.

Omizile după ce rod bine, ajung la vremea când se prefac în fluturi. Aceștia pe la sfârșitul verei pun ouă, din cari es îndată omizi. Rod cât rod și acestea și pe urmă se învălesc în niște pânze cenușii în cari petrec vremea iernei nemișcate, nepăsându-le nici de cel mai mare ger. Primăvara se deșteaptă din amorteală și încep a roade frunzele, mugurii, vârfurile crengilor și chiar bobocii.

Astea sunt omizile cele mai obicinuite, pe cari cu toții le cunoaștem. Fluturii din ouăle cărora es ele, au aripele cele patru albe ca neaua, iar partea de jos a pântecului e cafenie cu un smocușor de peri roșcați ruginiți. Omizile însăși sunt negre păroase, cu pete roșe. Numele acestor fluturi e *Liparis chrysoorhea*.

Legea le-a avut în deosebi pe dânsele în vedere, deși de altfel vorbește de toate găngăniile vătămătoare pometelor.

Din cele spuse se vede că n'ajunge să curățim de omizi tocmai în Martie și că e bine de curățit chiar de cu toamnă, îndată ce dă frigul, pânzele, în cari stau omizile. Primăvara să facem altă curățire, ca să nu rămăe de loc, fiindcă ori cât de puține ar rămănea e un rău, căci un singur fluture pune sute de ouă.

Culegerea se poate face c'o scară și cu foarfeci mari, dar mai lesne e c'o prăjină lungă în vârful căreia se află legată o crăcană mică, fie de lemn, fie de fier. Trebuie puțină deprindere și cu înlesnire prindem crenguța, pe care se află cuibul de omizi, o îndoim în loc și creanga se rupe numai decât, o coborîm jos și apucăm alta. Lucrul e lesne. De obicei cuiburile sunt făcute pe crenguțele tinere. Omida e destul de iscusită ca să aleagă locul, unde dau frunzele mai curând. Intr'o livadă mare trebuie luați pomii cu regulă și însemnați cei curățați, ca nu cumva să rămăe vreunul cu omidă. La acest lucru băeții și fetele merg cu plăcere, numai trebuie cineva mai în vârstă, care să vadă să curețe cu deamănuntul. Treaba aceasta se poate face îndată ce se ia zăpada, în vreme când nu e încă nici un lucru la câmp. Această curățire trebuie făcută pretutindeni, căci omizile vin din loc în loc, iar fluturii pun ouă de se înmulțesc. Afară de omida obicinuită mai sunt încă destule altele, de cari e și mai greu de scăpat, când apucă a se înmulți. Așa este fluturul care își pune ouăle în jurul crenguțelor, le lipește cu niște cleiu. În Moldova zic ăstui inel de ouă strălucitoare, *Stupitul cucului*, în Muntenia, *Somnișori*. Omizile cari ies din aceste ouă sunt foarte mâncăcioase.

Fluturii, cari pun aceste ouă, sunt rudă cu cei a căror omidă face mătasea. I se zice *Bombyx Neustria*.

Omida are pe trup de-alungul vărgi roșii și albastre. După ce ies din ouă nu se împrăstie îndată, ci trăesc în turmă. Mai târziu, după ce crește pe cât le e felul, își face fiecare o gogoasă mătăsoasă galbenă, în care se prefac în fluturi.

Mai sunt alți fluturi cari și pun ouăle în scoarța copacilor, le învăluiesc cu peri și le lipesc cu un fel de clei, *Liparis dispar*. Mai sunt încă o mulțime de alți fluturi cari pun ouăle în locuri ascunse și acestea trebuiesc ucise, fiind de omizi.

Lupta cu acești dușmani trebuie dusă mai tot anul.

La Dersca (Dorohoiu) pare c'au fost omizi obicinuite de-ale fluturilor celor albi (*Liparis chrysorrhea*). În județul Buzău, pe o întindere mare, după spusele d-lui colonel Dr. Frangulea de asemenea, dar împreună și cu altele cărora li se zice pe-acolo *cotari*. Ne temem însă că la Rădășeni au fost omizi de alt fluture, zis *Hyponomeuta sau molia* prunilor și alta a merilor. Le zic *molii* și cu drept cuvânt, căci sunt din aceeași familie cu molia hainelor. Molia, după ce roade frunzele și golește pomii, își face pungi de mătasă albă, lungi până la 60 de centimetri, în cari stau nenumărate omizi; iar trunchiul pomilor e acoperit par'că în giulgiu alb, așa că nu se vede scoarța. Fluturii pun

ouă câte 38—80 învălitate într'o materie cleioasă, pe ramurile cele tinere. Omizile astea sunt mai rele decât cele obicinuite; căci ouăle nu le putem zdrobi, pungile nu le putem arde, de oarece sunt sute pe fiecare pom. Unii zic că să adunăm omizile după ce se prefac în păpuși, din cari au a ieși fluturi, și să le ardem. Dacă am stropi pungile cu zămuri otrăvitoare iar ar fi de prisos căci mătasa le apără. De aceea trebuie rupte mai întâiu pungile cu prăjina și apoi stropite omizile cu apă în care topim săpun negru, zamă de tutun, sulfură de potasiu. Dacă slobozim un pistol încărcat cu praf, omizile de molii își dau drumul din pom, pe un fir de mătase până jos; deci le putem zdrobi.

Alte omizi rele sunt Cotarii de cari vorbește d-l colonel Dr. Frangulea. Astea sunt un fel de omizi, cari au picioare lângă cap și lângă coadă, încolo pe pânțele n'au. Când umblă par'că măsoară cu cotul. Și alte neamuri le-au văzut că măsoară și le-au zis *Geometre* sau *Măsurătoare*.

Afară de aceștia sunt încă alți mulți fluturi, cari pun ouăle în flori și în roade și fac poamele să fie viermănoase. În alte țări se poartă luptă înviersunată împotriva acestor gănganii stricătoare. Merele și perele viermănoase cad timpuriu și trebuie adunate îndată și sfărâmate pentru oțet ori date la porci pentru ca viermii cari sunt înăuntru să nu iasă și să nu se facă fluturi cari să pue ouă anul ăsta sau la alt an și să fie și mai numeroși. La noi prin pomete stau roadele viermănoase pe jos puzderie, fără să și zică nime că din această neîngrijire es două rele: întâiu paguba că nu se face din roade nimic; iar răul cel mai mare e că lăsăm dușmanul să se înmulțească însutit și să ne strice iar roadele.

La ce sunt bune merele și perele viermănoase? Viermii poamelor căzute pe jos, după ce es ca fluturi, pun ouă și strică alt rând de fructe, cari mai rămăseseră sănătoase.

În alte țări se poartă războiul înviersunat în potriua fluturilor de tot soiul, fiindcă toți sunt stricători agriculturii (afară de cei ce fac mătasă).

Fluturii, din cari sunt viermii merelor s'arată din Aprilie până în Iunie. În vremea asta femeile pun ouă noaptea în poamele cari abia încep să lege, de obicei numai câte un ou în mijlocul floarei cam la partea de sus. Peste opt zile iese o omidă mică de tot, care se coboară în inima poamei și o roade. Pe din afară nu se vede nimic, căci gaura de sus s'a astupat prin creșterea poamei. Dar dușmanul roade carnea lăsând în loc necurătențiile sale negre. Omida ajunge uneori lungă cam cât lățimea degetului, e trandafirie și cu capul negru. Mai are și câțiva peri negri. Pe la sfârșitul lui Iunie e crescută gata, și fructul cade, deși necopt, căci nu mai are vlagă să se ție. Viermile sau omida sapă o gaură dela inima mărului ori pereii spre partea din afară ca să aibă pe unde ieși. S'ascunde sub cojile copacilor și peste douăzeci de zile se prefac în fluture. Cei de parte femească pun ouăle pe fructele sănătoase și omizile ce

ies lucrează ca și cele de mai înainte. Mărul viermănos se coace înaintea celorlalte și cade. Omida iese iar din măr, și, de data asta face o gogoasă mătăsoasă, cenușie, foarte trainică în care petrec iarna; primăvara se prefacă în păpușă castanie, din care iese fluturile, care va pune, cum am văzut, ouăle în flori.

În lunie, când fluturii aceștia sunt mai numeroși, trebuie strânși prin curse luminoase. De asemenea cum am spus, să culegem toate fructele viermănoase îndată ce cad.

E bine să învălim trunchiul pomilor aproape de rădăcină cu bucăți de cârpă sau cu strujituri de lemn. Omizile s'ascund acolo ca să erneze. În Februarie le luăm și le ardem.

Acestor fluturi, ale căror omizi sunt viermii din pere și mere le zicem *Carpocapsa pomonana*.

Alt leac împotriva ouălor de insecte ce se află pe coaja pomilor e să radem muschii de pe scoarța trunchiului, să-l spălăm cu apă fierbinte și să-l spoim cu apă de var.

De asemenea e bine de spoit earna cu var păreții magaziilor unde ținem mere, ca să ucidem omizile ce vor fi ieșit din ele.

Cu asemenea grije, și cu altele multe, au ajuns oamenii din alte țări de nu-i înving omizile și nici roadele lor ca merele, perele nu sunt viermănoase. Sătenii noștri prea se lasă la voia întâmplării și nu vor să facă nici ceace se poate ca să scape din nevoi. Poamele sunt lucru bănos și nu cer mai nici o muncă dar ei chiar nu vor să facă nimic! Pomul nu cere muncă chinuită ca porumbul ori grâul, dar cel puțin să se îndure săcurețe de omizi și să-l sape toamna la rădăcină, ca să prinză umezeală cât mai adânc, că, de va fi vara săcetoasă, să nu ducă lipsă de apă. Și pentru o muncă neînsemnată pomii sunt adevărați binefăcători; îți dau umbră și răcoare vara, te înveselesc cu verdeța lor și te hrănesc și răcoresc cu poamele lor. Iar cei cari au pomete întinse adună bani cu pumnul de pe urma roadelor. Fie că-i anul ploios ori săcetos, pomii tot rodesc. Nu e deci adevărată fără de lege să nu-i îngrijim, să nu-i curățim deomidă? În potriva acestor dușmani ai pometelor pădurilor și câmpiilor, omul are niște prieteni și tovarăși prețioși. Din nenorocire îi nesocotește și chiar îi ucide. Despre acești prieteni scumpi, vom vorbi în alt număr.

Sofa Nădejde.

Păstrarea pomilor găunoși. — Ei se pot păstră și se poate avea încă mult timp roade, dacă se umple scorbura cu lut, care după ce s'a netezit, se unge cu păcură ca să nu-l spele ploaia.

Cum călătoria M. S. Regele în trecut.

(După Bul. Armatei și Marinei)

Din poveștile lui Moș-Neagu

Persia.

Un cititor al nostru îmi scrie că a aflat din ziare despre călătoria făcută de un trimis al Ministerului nostru de externe ca să ducă Șahului Persiei o decorațiune românească — și-mi cere oarecari amănunte despre această țară.

O fac cu plăcere

Persia, dragii Moșului, este o țară mare, căci are o suprafață de peste un milion și jumătate de kilometri pătrați (1.648.195). Dacă vrei să faci po-triveală cu alte state mai cunoscute, gândiți-vă că Franța are 536.408 chilom. p; Germania 540.594 chilom. p.; iar România 129.947 chilom p. Cu alte vorbe, e de trei ori mai întinsă decât Franța și decât Germania și de 16 ori mai întinsă decât țara noastră.

Vă aduceți aminte că este așezată în partea de apus a Asiei, că se mărginește în partea de Miază-Noapte cu Rusia, în partea de Apus cu Turcia, în partea de Miazăzi cu golful Persic, iar în partea de Răsărit cu două țări puțin însemnate: Afganistanul și Belucistanul.

Ca număr de locuitori însă, Persia e mult mai jos decât țările cu cari am comparat-o. Statisticele dau un număr de 9 milioane, care este fără îndoială aproximativ, fiindcă o bună parte din aceștia — vre-o 2 milioane și jumătate — sunt nomazi, adică n'au locuințe statornice, ci se schimbă din loc în loc.

Comparați cu Franța, care are peste 38 milioane; cu Germania care are peste 49 milioane de suflete!

Persia de astăzi este o țară cunoscută după nume în Europa, dar cu care Europeanii au mai puține legături decât cu alte țări din partea locului.

Clima ei este schimbătoare: vara e foarte cald și iarna e frig. Suferă mult de secetă. Cu toate acestea are câteva văi foarte rodnice, unde se găsesc producțiuni de multe și felurite soiuri. Ai să găsești

fructe: prune, pere, piersici, apoi portocale, smochine, migdale, fisticuri. Vii de asemenea sunt multe și dau vinuri renumite. Dacă vei căuta cereale, ai să găsești, cași la noi, grâu, ovăz, ș. a.; dar ai să mai găsești opium, orez, trestie de zahăr, bumbac. Tutunul din partea locului e de o calitate din cele mai bune.

Ca animale, sunt vestiți caii și catârii persani; dar sunt și multe fiare, cari, din fericire pe la noi nu trăesc: tigri, lei, leopardi, ș. a.

* * *

Locuitorii Persiei nu sunt de un singur neam. Cărțile cari vorbesc despre ei, deosebesc mai multe grupuri, cari poartă diferite numiri. Sunt *Turcomani*, *Curzi*, *Arabi*, *Indieni*, *Lori*, *Agemi*, etc. Cei cari locuiesc în centru și represintă mai bine tipul persan, sunt așa zișii Agemi. Ei au capul rotund, fața ovală, ochii orizontali și bine deschiși, nasul mare. Sunt potriviți la statură, însă mâinile și picioarele cam grosolane. Poartă de obicei în cap un fel de fes de postav tare.

Credința lor religioasă nu este una. O mare parte din ei sunt partizanii islamismului, ca și Turcii; dar sunt mulți cari au credințe diferite, unele fiind secte ale islamismului, altele mai deosebite.

Afară de cei cari cultivă pământul, locuitorii Persiei se ocupă cu negoțul. Negustorimea formează o clasă aparte și nu se amestecă cu clasa funcționarilor, care se numește «mirza». Aceștia se socotesc a fi oameni învățați și nobili. Să nu ne prea speriem însă de învățătura lor, căci e destul de slabă. Cariera administrativă se face la ei, cum a fost odată și la noi; adică se începe prin slugărit. Cea mai mare ambiție a unui tânăr de neam este să fie primit în casa unui funcționar și să se ție apoi de pulpana acestuia. Soarta bună sau rea a stăpânului va fi bună sau rea pentru servitor și cu cât stăpânul va fi mai puternic, cu atât servitorul va înainta în slujbe și va deveni un mare funcționar.

În privința obiceiurilor de familie, sunt multe

asemănări cu cele din Turcia. Femeile poartă șalvari și când es din casă își acoperă fața cu o pânză care are două mici deschizături în dreptul ochilor. Ele au odăi speciale în casă, unde musafirii nu intră.

Căsătoria se face la vârstă tânără. Bărbații se însoară chiar dela 15 ani, iar fetele dela 10 ani.

Există în unele ținuturi ale Persiei și un soi de căsătorie cu contract pe timp limitat : trei, patru, cinci ani. La sfârșitul contractului se plătește femeii o sumă hotărîită.

Civilizația la Persani e foarte mărginită. Industriile sunt primitive, afară de unele produse speciale, cum sunt covoarele persane vestite în toată lumea.

Drumuri de fier n'au.

Armata lor e numeroasă și se zice că e bine intruită.

Așa e Persia de azi; dar * * * am să vă spun în rândul viitor și cum a fost altădată, în cursul istoriei.

Moș-Neagu.

Mâncarea poamelor necoapte.

Acum că e vremea poamelor și fructelor de tot felul, nu strică câteva vorbe asupra obiceiului devenit lege la noi de a mânca fructe necoapte.

Nu se poate zice că nu s'ar ști de săteni ca și de târgoveți, cum că mâncarea fructelor crude pricinuește boale de stomac ce dau în friguri și de multe ori în friguri rele și chiar lingoare. Copiii mai cu seamă îi vezi toată ziua și pe nemâncate cu fructe verzi, și apoi beau apă și gata boala, ei n'au de ce lepăda obiceiul de a mânca fructe crude, când pilda le o dă părinții.

Când răul e înțeles de ficine, e de mirat cum nu se disbară de el; *«învățul are și desvăț»* spune zicătoarea poporului și apoi când cu ochii vedem cum ne bolesc copiii din pricina asta tot nu ne prindem la minte?

Dacă răul ar fi de nebăgat în seamă, dacă el n'ar trânti la zăcere copiii și oameni mari — *tocmai în vremea muncii câmpului*, dacă obiceiul în sfârșit n'ar avea urmare rea mai târziu asupra sănătății poporului, poate n'ar fi de zis nimic. Răul cel mare, nemăsurat de mare, este că copiii îmbolnă-

viți de mici și prinși într'una de friguri din pricina mâncării fructelor verzi, slăbesc și boala le suge sângele, așa că nu-și mai pot veni în fire, iar intrând slăbiți în luptă cu nevoile vieții, nu ne putem fâli cu o populație chipeșă și voinică.

În vara trecută mă aflu în satul Pângâraciului și văd pe prispa unei case un flăcău lungit la soare, care nu mai știa unde este, așa de greu bolnav era. Întrebând pe părinți de pricina boalei, mi-au spus că nu-și pot da socoteală, dar că de două săptămâni zace într'una; l-a descântat babele, l-a purtat pe la mănăstirea Bistriței, de geaba. Flăcăul însă era bolnav și sgâlțiat de niște friguri de cele năprasnice că nu mai știa ce e de el. Am mers la Primărie să cer niște curățenie și chinină dar n'am găsit, se isprăvise de o săptămână deși orașul Piatra se afla la o palmă de loc. M'am dus apoi la închisoarea Pângaraților, unde găsind, dădui flăcăului curățenie și după trei ceasuri chinină. Care'mi fu mirarea când a doua zi văzui pe flăcău venind la gazdă la mine să-mi mulțumească că l-am scăpat de boală! Întrebându-l cum a căpătat boala, mi-a spus curat că i-a venit după ce mâncase prune necoapte și băuse apă; cu toate astea fructele mâncate când se coc cât de bine, prind sănătății.

Așa a lăsat Dumnezeu ca fructa să fie mâncată coaptă nu crudă. În alte țări lumea e atât de păzitoare că cel mai mic copil își dă seamă de rău, și uimeni nu pune mâna pe o fructă până nu se coace.

Și la noi bătrânii sfătoși ne spun că nu era mai înainte obiceiul d'a se mânca fructele de crude și chiar când se cocea nimeni n'ar fi gustat una până ce mai întâiu nu aducea la biserică în ziua de Sf. Ilie. Să vede însă că lumea de azi s'a schimbat la noi.

De altfel copii și oamenii mari, *or fi curățit sau nu pomii de omizi primăvara, dar știm cu toții cum la coptul lor se spânzură prin pomi, rup crângi, leagă vita de trunchiu, ba fac restei pentru juguri din craca pomului ce-i dă să mănânce.*

Nu e așa că-i frumos? Ce păcat că nu-și dau socoteală sătenii de cât rău fac și că e fapta cea mai rea d'a se purta omul sălbăticește cu pomii cari fac umbră călătorului obosit și dau demâncare aleasă omului. În țările străine pomii se îngrijesc cu o sfințenie creștinească și mulți săteni se hrănesc din ce prinde din vânzarea fructelor, iar pe multe drumuri și șosele sunt înșirați pomi, de ale căror fructe nu cu-tează a se atinge nici un copil până ce nu sunt coapte.

Și la noi era o vreme când săteanul nostru își avea o livadă frumoasă împrejurul casei și când dobânda un copil mai sâdea un pom pe norocul lui; iar casa lui nu numai că era plină de poame toată toamna și iarna, făcând ori cui plăcere să vadă merile și perile înșirate pela podele

și în poduri, dar încă prindeau și bune parale din vânzarea lor la târguri.

În multe părți ale țării tot se mai ține de obiceiul vechiu dar mai ales în județul Neamțu, Prahova, Argeș și încă câteva, unde pomii roditori fac fala țării și nicăeri nu găsești mere și pere mai frumoase decât pe acolo. Ce-i mai îmbucurător este că stăpânirea de pe vremuri a județului Neamțu a sădit pomi roditori pe șosele și din mila Domnului fructele ajung la coacere; dar obiceiul rău tot a rămas pe ici pe colo, d'a rupe craca spre a mânca fructele.

Cu privire la sădirea pomilor și îngrijirea lor, cercurile culturale în șezătorile ce fac, trebuie să cate a face pe săteni să înțeleagă că la gospodăria unui om, fructa e lucru sănătos și din prisos poate aduna și parale bune. Nu trebuie să pierdem nădejdea că țaranul nostru nu se va încredința repede de binefacerile livezilor, să ne gândim numai ce minuni a făcut noua stăpânire a Austriei în Bosnia, unde țaranul — *departe de a fi fost cu al nostru*, — astăzi mulțumită indemnului din toate părțile, acea țărișoară de unde acum 20 ani era ruină și pârjol de pe urma Turcului, azi dă pildă lumii întregi în toate privințele; iar cu privire la fructe, până și la noi — *fară de livezi și dealuri frumoase* — trimete vagoane de fructe pentru frumoase parale, iar meșteșugului bosniacului d'a usca prunele, nu-i găsești pereche și noi plătim până la 80 bani pe chilogramul de prune uscate și frumos așezate în lădițe.

Un inimos proprietar român, mai anul trecut într'o adunare în care vorbea «*De ce ne poate aduce livezile*», ajunsese la socoteala că țara noastră ar putea câștiga cam la cinci-zeci milioane de franci pe an de pe urma fructelor și că acel proprietar după 3 ani de indemn cu răbdare și caznă amară, a isbutit să deprindă pe țaranii de pe moșia lui să se ocupe cu pomăritul și să nu mai bată pomii cu prăjina când culeg fructele, să nu-i mai scuture pentru a cădea fructele pe jos, din care pricină es bătute și vatămă rădăcina copacului; să nu mai rupă poamele de crude, să curețe pomii de omizi primăvara, să curețe ramurile uscate, să nu mai lege vitele de pomi, să sădească un pom în locul unuia care s'a uscat și astfel să prindă gustul de câștig, culegând fructele încet cu mâna din pom pe care să le ducă la târg.

Dacă vom isbuti să ne facem la loc livezile de odinioară și dacă vom mai deprinde pe toată gospodina a'și semăna verdețuri pe un peticel de pământ din jurul casei, la sigur că pe lângă câștigul casei țaranului vor pleca și străinii cari vremelnic năvălesc în țară numai pentru a suge din pământul nostru, a ne lua paralele pe verdețuri și a pleca cu punga plină de aur. Și le e bine de tot iarna și nu se milogesc la stat când n'au recoltă de porumb.

Maior S. Leonte.

Norocul celor trei fete.

— POVESTE —

Era odată un om strașnic de chiabur, care avea trei fete gospodăroase și ele, și vrednice de neamul lor. Fetelor le venise vremea măritişului și curgeau la pețitori fel de fel și din toate părțile.

Părinții se țineau pe sus, unele fete și mai hâtre se arătau. Iacă două din fete s'au măritat cu niște flăcăi bogați, după cum vrușe părinții și le eră cheful lor; pe lângă chiaburia ginerilor a mai turnat și socrul său în carne grasă.

Mai rămăsese fata cea mezină, care era fire așezată, cu rânduială și blândă. Ii vin ș'aceștia pețitori tot într'ales, că la zestre mare și fată bună, cine nu s'aruncă la noroc?

Dar fata, făceă marafeturi, că-și alesese tocmai unul sărac, dar voinic, frumos și harnic de n'aveă păreche; dar ce folos că nu eră de viță, adică de neam bun, ceeace căutau părinții și se potrivea cu starea și faima lor.

Părinții nici nu-l sufereau, fata, nu și nu, c'acela-i place, și-i sufletul ei, de altul nici nu vrea să știe, măcar să fi fost cu stea de aur în frunte. Ș'a prins să tânjească, fata, să nu-i tihnească mănecarea, somnul, nu-i mai plăceă nimic și fugeă de lume ca o sălbăteciune.

Bătrânii s'au făcut că nu pricep, socotind c'așa-s fumurile dragostei, dar când au văzut că treaba se'ngroașă și fata nu-și mai vine în oară, i-au făcut cheful; dar cum? Nu i-au dat nici o sdreanță din strae, nici o coadă de vită, nimic, nimic din zestre, decât ce-a fost pe dânsa și le-a făcut un bordeiu în marginea satului.

Fata nu eră de loc scârbită că avea încredere'n bărbat și nădejde pe brațele și mintea ei, că vor trăi mulțumiți.

Fiecare fată trăia acum la gospodăria ei, săracă, îmbelșugată, cum era, rămânând părinții singuri singurei.

După ce-a mai trecut multă vreme, pe moșneag îl pâlise dor de fete.

Tu babă, haidem pe la fete, să vedem cum le-a fost partea și norocul.

— Hai, moșnege. Ș-au luat-o la drum amândoi.

Fata cea mai mare era avană după avere, veșnic era învăluită cu gospodăria; el asemenea eră, încât unul făceă incolo după o treabă, celălalt în altă parte după altă treabă, și așa li se treceă vremea, fără să mai aibă un ceas de hodină ori să piardă vremea de taifas, chiar între dâșii. Milostenie, praznice ori să deă mai des pela biserică, nu cam apucau și nu-i prea lăsă inima lor sgârcită și hrăpariță.

Când au ajuns moșnegii la fata cea mare, au dat peste slugi.

— Cine sunteți?

— Am venit să vedem fata și ginerile, că ni s'a făcut dor de ei. Slugile s'au dus ș'au spus stăpânei.

— Primiți-i cu voi în bucătărie și ce-ți mânca voi li-ți da și lor.

Când au auzit răspunsul fetei, le plesniă obrazul de rușine, ca și când le-ar fi dat palme. Dar au răbdat, că n'au avut încotro și a doua zi au pornit fără să dea ochi cu fata ori s'o întrebe ce face, cum se împacă cu traiul și să-și potolească dorul văzând'o, că era din trupul lor.

Baba îngrijorată și de celelalte fete se gândi la Dumnezeu :

— Când ar fi ferit Cel de sus pe cele 2 fete, de mintea cea zăludă.

Fata cea mijlocie eră și ea bogată, dar ce folos că o temea bărbatu-său și din toată nimica ocări, sfezi, bătăi, ca pe hoți. Și când au sosit bătrânii, în casa lor eră un huet s'un tărăboi, de-ți părea că'i în iad, nu casă de gospodar cu tihnă și liniște.

Mojnegii auzind urgia ceea, au cercat să între în casă, dar ușa eră încuiată. Se lipesc de fereastră... și ce li se arată ochilor ?

Fata, legată cu cozile de grindă, și el—blestematul—o ocără; o batjocoriă, o băteă și-și făcea răsul cel mai mare de dânsa, fără nici o rușine, că nu-l întreacă nici un țigan.

Bieții părinți înlemniseră, muțise, și ceea ce mai simțeau și vedeu erau șiroaele de lacrimi ce le curgeau din belșug....

Aici au fost primiți, dar nu tocmai cu bucurie, după cele ce se întâmplase. Și bieții bătrâni, cum puteau să mănânce din plăcintele și alevencile lor, când nu le eșea din cap grozăviile văzute cu ochii ? Cum să bea vinul lor, când li se puse în gât un nod, care nu-i lăsă să mai grăiască două-trei vorbe?...

A treia zi s'au dus la fata cea mai mică, care eră săracă de tot, și când s'a apropiat de căsuța lor, văd pe fata cu grebla în spate și pe ginere-său cu coasa, veneau dela lucru. Când ajung părinții în ogradă, numai ce-i aud grăind :

— Ce-om mânca în astă seară, drăguță ?

— Ce să mâncăm ? Guriță !

— Cu ce să mai mâncăm gurița ?

— Tot cu guriță ? — Și nevasta a pus de a făcut un puiut de mămăligă, că aveau numai un pumn de făină, și-a fiert și un ou.

La mâncare, nevasta ținea oul și luă întâiu bărbatul din ou și pe urmă ea, și tot așa până l-au gătit.

— Mulțumesc lui D-zeu c'am mâncat de ne-am săturat, îi dă nevasta.

Bătrânii care se uitase prin crăpătura ușei, dau buzna peste ei. Fata îndată 'i-a cuprins de gât și din pupături nu-i mai slăbea pe amândoi, întrebându-i : ce fac, cum o mai due; dacă mai stau pe la dânsii; cum au venit; mă rog un potop de întrebări care de care mai drăgăstoase și pline de cinste.

— V'aș da ceva să mâncăți, îți fi flămânzi.

— Ba nu drăguță, nu ni-i foame. — Și le-a prins a povesti cum au fost pe la surorile ei.

— Dragii mei, nu vă doresc bogățiile fetei mai mari, nu vă doresc tihna celeilalte, ferească sfântul; căci ceea ce am văzut și am simțit ne-au mahnit peste măsură. Acum după ce am văzut că voi, care din pricina gurei lumei și a nesocotinței, ați fost huliți și alungați din casa mea și din lume, și totuși numai voi, ați liniștit gândurile și mângâiat bătrânețele noastre. Vă fericesc și vă doresc binecuvântarea Domnului, căci și-a noastră va fi cu îndestulare și din toată inima; făgăduindu-le zestrea cuvenită.

— Vorba ceea : Decât îi întinge în unt

Și te' i uită în pământ.

Mai bine-i întinge în sare

Și te-i uită în soare !...

S Teodorescu-Kirileanu.

Vizita M. S. Regelui Carol I la mănăstirea S. Gheorghe, din Pârscov, județul Buzău, 1868.

(După Bul. Armatei și Marinei)

Școala de menaj externă din București.

Acum 4 ani, când Ministerul Instrucției a înființat această școală, mulți se mirau văzând că statul creiază așezăminte menite să creeze gospodine, și le găsea de prisos, sub cuvânt că gospodăria nu se învață la școală ci în casa părintească.

De bună seamă se află pretutindeni și în mare număr gospodine destoinice cari n'au învățat la școale de menaj. Simțul îngrijirii casei este născut în femeie și are două mijloace spre a se pregăti: pilda altora și încercările ei personale. Fata urmând lecțiile și sfaturile mamei, muncind sub călăuzirea și privegherea ei poate să învețe tot ce-i este de folos ca să-și îngrijească și rostească casa. Încercările ei personale folosesc de asemenea foarte mult, căci cu răbdare, stăruință și bunăvoință, o femeie isbutește să ajungă o gospodină pricepută după un oarecare număr de ani.

Însă pilda și sfaturile mamelor bune gospodare nu sunt la îndemâna tuturor. Și nu totdeauna o mamă are timpul, nici puterea, nici voința, nici chiar cunoștințele și practica trebuitoare spre a forma pe fiica sa. Pe de altă parte învățătura prin exemplu se schimbă dela casă la casă. Așa de pildă într'o familie se perindează din neam în neam deprinderile cele bune și sănătoase cu privity la menaj. Într'alte familii aceleași deprinderi sunt părăsite. Și este foarte firesc ca lecțiile primite să nu dea totdeauna roadele așteptate, căci unele fete se supun mai lesne disciplinei din școală decât disciplinei dulci din casa părintească.

Astfel fiind, învățătura metodică a gospodăriei, dată într'o școală de menaj se impune neapărat căci prin ajutorul ei se înlătură multe dibueli și greșeli vătămătoare pentru bunul mers al unei gospodării.

Învățământul sistematic al menajului are de scop de a pune la îndemâna fetelor deprinderile practice folositoare vieții de familie, deprinderi ce alcătuiesc ceea ce am putea numi «știința menajului».

Care este mănuchiul de cunoștințe și deprinderi ale acestei științe a menajului?

Indatoririle unei mame de familie în casa ei sunt nenumărate și trebuie să le știe în mod rațional și metodic. Grija ținerii casei, pregătirea cu economie a bucatelor, facerea și întreținerea în bună stare a rufăriei și a vestmintelor, spălatul, călcatul, scorbitul rufelor și scoaterea petelor, — toate acestea cer o pregătire practică destul de serioasă. Însă nu e de ajuns ca viitoarea mamă de familie să fie o gospodară desăvârșită; trebuie ca ea să se deosebească prin simțimăntele sale curate, printr'o judecată sănătoasă și prin acele însușiri ale inimei cari fac din femeie sufletul vetrei casnice.

A deprinde deci pe fată cu toate îndeletnicirile ce fac podoba femeii în sânul familiei; a altoi într'ânsa obiceiurile muncii, ale ordinii, ale curățeniei și economiei; a o face să înțeleagă cât de nobilă și binefăcătoare este împlinirea acestor modeste datorii ale vieții casnice; a cultiva pe cât va fi cu putință însușirile spiritului ei și a-i forma caracterul și inima, — iată mănuchiul de cunoștințe ce se învață în școala de menaj.

S'a zis de către unii că școalele de menaj nu ar fi de folos decât pentru fetele cu desăvârșire sărace, ca să intre apoi în serviciul caselor bogate.

Obiecțiunea aceasta este cu totul lipsită de temei. Școala de menaj nu are de scop să producă numai servitoare, căci nimeni nu poate avea stăpânire asupra unei fete, ca să îmbrățișeze cutare sau cutare meserie după terminarea școlii.

Fetele cu dare de mână trag mare folos învățând la școala de menaj, pentru că atunci când ele se vor mărita vor ști să-și administreze gospodăria, iar nu să o lase pe mâna servitorilor: aceștia văzând că stăpâna lor este neștiutoare și neîndemânate-că 'i-ar derăpăna gospodăria.

Fetelor cu mijloace modeste le este de asemenea folositoare școala de menaj, căci vor ști cum să-și țină singure casa, fără ajutorul servitorilor.

Fetelor sărace cari n'au ce gospodări la casa lor, le este de folos școala de menaj căci într'ansa vor putea să învețe cele trei îndemănări (bucătăria, croitoria casnică și spălat-călcatul rufelor), care le va permite să aibă în societate o poziție bine definită, câștigându-și hrana în mod cinstit, adică intrând în serviciul caselor bogate, căci este mai de folos pentru dânselle să servească pe alții decât să rămână trândave, pradă mizeriei și a ispitelor de tot felul.

Anul acesta școala a dat 7 absolvente cu certificat de aptitudine. Numărul restrâns al absolventelor provine din împrejurarea că la înființarea școlii, acum 4 ani, se primise eleve multe, așa că anul al 2-lea fiind puține locuri în școală, nu se primise decât vre-o 10 eleve noi pentru complectarea numărului de 50 eleve din întreaga școală. Cumpănirea contingentului școlar se va statornici abia în Septemvrie viitor când primindu-se încă 25 eleve noi, se va egaliza numărul reglementar.

Cele 21 absolvente cu diplomă din anul trecut au reintrat cele mai multe în familiile lor, ducând cu dânselle deprinderile celor trei specialități învățate în școală. Unele din ele sau măritat, altele au căpătat locuri pe la școli în ramura gospodăriei, iar 2 din ele, cari se distinsese la bucătărie ocupă în această școală, cu destulă pricepere, locul de maestră de bucătărie.

Școala primește comande la câteși-treile ateliere. Este hotărât ca dela Octomvrie viitor să se anexeze și un mic restaurant unde să se poată dejuna, pe un preț de 60—70 bani, servindu-se câte 2 feluri de mâncare și câte o prăjitură economică.

În privința comandelor ca mijloc de învățământ practic, părerile sunt împărțite: unii pedagogi susțin că prin comande multe, școlărițele capătă deprindere, în virtutea principiului că făcând des acelaș lucru ajungi cu vremea să-l faci din ce în ce mai desăvârșit.

Alți pedagogi sunt de părere că comanda stăpânesc mersul normal și treptat al învățătorei, mai ales că comanda pot fi mereu de acelaș fel și atunci școlărițele în loc să treacă întreaga materie practică prevăzută în program se deprind numai la un singur lucru.

Părerea acestora este, după mine, cea mai bună; căci nu trebuie să avem în vedere venitul școlii ci mai vârtos propășirea învățătorei, propășire care nu se poate căpăta decât dându-se

băgare de seamă desfășurării treptate și metodice a programei analitice a școlii.

Școalele de menaj sunt creațiuni cu totul moderne. În Vurtemberg s'au înființat pe lângă unele școale rurale și cursuri pe bucătărie, iar mai târziu s'au introdus în școalele normale de învățătoare câte un curs practic de menaj. În Baden s'au creiat încă din 1890 mai multe maestre ambulante de bucătărie. În Erfurt și în Berlin funcționează încă de mult școale normale de menaj și școale de bucătărie. În Suedia s'au creiat de la 1889 mai multe școale de gospodărie, iar dela 1896 ori de câte ori se construiesc școale primare de fete se clădește și o clasă de bucătărie.

În Londra funcționează o școală normală de bucătărie și cursuri obligatorii de menaj pe lângă multe școale primare. În Belgia sunt o mulțime de școale de gospodărie, iar în Elveția și Norvegia ele sunt răspândite în toate orașele și chiar satele.

Școala de menaj externă din București, este înființată de Minister la 1902, în conformitate cu legea învățământului profesional, cu menirea de a forma bune gospodine: Ea are 2 ani de cursuri și apoi absolventele mai fac 8. luni de specializare într'unul din cele trei ateliere (bucătărie, croitorie și călcatorie).

Lucrările în ateliere se fac în orele de dimineață iar după amiază sunt cursuri teoretice de economie-casnică, contabilitate, igienă, lecturi folositoare și compozițiuni scrise în legătură cu vieța casnică. Se mai predă religia și cântul. Vara elevele se ocupă cu grădina de legume și cu cultura viermilor de mătase.

Ar fi de dorit ca autoritatea școlară superioară să dea o desvoltare cât mai mare învățământului gospodăriei înființând școli de menaj în toate orașele mari ale țării. Prin răspândirea acestor școli se va face un mare serviciu educației temeinice și rodnice a fetelor noastre, căci va răspândi un învățământ practic menit să abată tot mai mult pe fiicele noastre de la calea funcționarismului, spre cărarea cea sănătoasă a îndeletnicirilor casnice cea mai sfântă și mai folositoare dintre îndeletnicirile femeii în societate.

Elena M. Demetrescu

Sfat pentru apărarea vitelor de muște.

Se știe de toți cât de mult supără în timpul verei muștele atât caii cât și vitele cornute (mai ales muștele de cai și musculițele).

Ele nu lasă aceste animale să se odihnească în liniște, nici a mânca atât în grajd cât și la pășune

În timpul verei mai ales, caii se bat grozav de muscă, isbind aproape continuu din toate picioarele ca să se apere de muscă, astfel că de unde în loc să odihnească în grajd sau la drumuri când sunt opriți ca să răsuflă, ei pierd puterile lor luptându-se cu muștele, cu atât mai mult dacă mai au și coada retezată.

De asemenea vitele cornute și în deosebi taurii au mult a suferi din cauza muștelor, care se așează în număr foarte mare pe grebăn unde nu poate ajunge vita cu carnea sau coada.

Pentru a apăra animalele de muște, s'a încercat a ține graj.

durile întunecoase cu perdele la uși și la ferestre, lucru nepractic căci chiar dacă n'ar fi nici o muscă în grajd, ele sunt aduse de afară cu caii care vin de pe un drum sau caii și vitele care vin de la pășune; în afară de asta, în grajdul închis este prea mare căldură și ventilația oprită, în cât mirosul atât de greu de suportat din urina de cai strică aerul pe care-l respiră caii și vatămă ochii.

Acest procedeu de altfel nu folosește mult, dat fiind modul de evoluțiune al muștei calului. (*Gastrophilus equi*). Asupra acestei din urmă cestiuni nu insist în acest loc, întâi că nu intră în scopul pe care voesc a-l atinge prin acest articol, care este a da un sfat practic și popular, și al doilea că această cestiune se găsește destul de bine descrisă în ori-ce zoologie.

O lungă practică mi-a dat mijlocul de a apăra caii și vitele cornute de acești oaspeți așa de supărători și de a da cailor mai ales, mijlocul de a putea mânca liniștit, precum și odihna ce le este așa de trebuincioasă atât în grajd cât și în timpul stațiunii la drum, când sunt oprii pentru a răsufla.

Am încercat în acest scop diferite substanțe, cestiunea preocupându-mă în deosebi, de oare-ce în literatura veterinară nu am găsit sub acest raport nici o indicațiune specială.

Din toate substanțele întrebuițate, am obținut rezultate în adevăr admirabile prin întrebuițarea *oleului empiromatic* (*Ol. corn de cerb crud*).

Modul de întrebuițare este foarte simplu: din acest olei, se toarnă pe cârpă sau o bucată de vată, și se unge calul de sub coadă până jos între picioarele dinapoi, sub burtă, pe laturile și fața peptului, laturile gâtului și spinare, trecând peste aceste părți cu o cârpă muiată în acest olei, care nu vătămă cătuși de puțin pielea, nu provoacă iritațiuni sau ori-ce alt efect vătămător calului.

Pentru vitele cornute se ung părțile unde de obicei se așează muștele, anume greabănul și spinarea.

Nu trebuie uns cu mult olei deodată, ci cu cârpa muiată bine se trece peste părțile corpului arătate mai sus și se repetă aceste ungeri la câte 2 până la 3 zile.

Sudoarea nu spală complect acest olei, în cât chiar nădușind calul, oleiul se păstrează pe piele.

Din cauza mirosului acestui olei, care nu-mi pare de loc neplăcut, fug muștele și lasă animalele neturburate căci în adevăr nimic nu poate impresiona mai rău ca intrând într'un grajd, să se vadă caii bătând din cap și coadă.

Ca complectarea acestui mod de tratare, este recomandabil ca în lunile Fevruarie, Martie și Aprilie să se administreze cailor câte 2 grame de acid arsenios, timp de 15 zile în grăunțe; iar gunoiul cailor în care se găsesc larvele muștelor să fie distrus prin ardere sau îngropare imediat ce se scoate din grajd, aruncându-se în groapă și acoperindu-l cu pământ, căci din larvele acestea sub influența căldurei se desvoltă musca calului.

În modul acesta se scapă complect grajdul de muște, prⁱⁿ ungera cu oleiul sus arătat, se ferește de aducerea de noi muște din afară, de pe drumuri, pășune, în grajdul deja curățat prin tratamentul cu arsenic; și în mod vremelnic (pentru toată vara) de neliniștea ce produc aceste muște.

Oleiul empiromatic are avantajul că este foarte efin și nu

se trece mult pentru fie-care dată la unsul cailor; un chilogram ajunge pentru doi cai mai mult de o lună jumătate.

Cred că prin acest mijloc foarte simplu și eftin se aduce cel mai mare bine cailor și vitelor cornute așa de chinuite în timpul căldurilor din cauza muștelor; folos pe care-l vor putea aprecia în destul numai aceia cari posedă cai și vite.

Hugo Bauman.
Medic veterinar primar al
jud. Romanați

GRAJDUL (1).

Și pentrucă veni iar vorba de curățenia și primeneala aerului din grajd, să-mi dați voie să vă povestesc o istorioară, pentru a vedeă și mai lămurit cât de bine face animalelor aerul și curățenia, istorioară pe care am citit'o și eu prin alte cărți.

«Intr'un sat oarecare, din Franța, un agricultor avea grajdul plin de vite; dar, dintre ele și chiar dintre cele mai bune, mai frumoase, din când în când murea câte una, fără a ști de ce. Ce se gândi el, puse vina pe un vecin care din pizmă, prin farmice ar fi răspândit moartea printre animalele sale, și pentru a depărtă fermecătoriile aceluî răutăcios vecin, alergă la descânțece și rugăciuni. Orice făcea însă, eră degeaba. Satana se ținea bine și luptă îndrăcit în contra descânțecelor, și moliftelor, care trebuia să-l puie pe goană.

Vitele tot muriau!

Dar cum, și la ei, ca și la noi este hotărît, în obiceiurile vrăjitoarești, că făcătura unuia poate fi desfăcută, curățită, sgornită prin farmecele unui alt vrăjitor mai închinat, mai puternic, ce să facă agricultorul nostru, se adresă și el la un vrăjitor cu renume, despre care se dusesse pomina în sat.

Acest presupus mare stăpân peste duhurile rele, necurate, fu chemat la grajdul în chestiune. El intră în grajd serios, cu un aer grav, cam încrunțat, ca și cum ar fi voit ca numai de înfățișarea lui să se sperie *Cel blestemat*. Intrat în grajd, după ce se uită în tavan, către podină, pe sub pânțele vitelor, ca și cum ar fi urmărit a vedeă, a da de diavolul prin vre-o parte, vre-un colț al grajdului, se îndreptează apoi către pereți, pe cari, în mai multe părți, face niște semne cabalistice, neînțelese, bolborosid mereu din gură. Înainte de a eși din grajd, porunci creștinului cu necaz, de a face mici deschizături în peretele grajdului, în locurile acelea unde el făcuse semnele lui cabalistice, pentrucă astfel să poată fugi spurcatul, ca și cum ușa nu l'ar fi încăput.

Agricultorul când a auzit cele ce i s'a spus, se credea pă-

(1) Vezi No. 39.

călit; se arată nemulțumit, și se gândește la vreun mijloc pentru a scăpa de el, a nu-i plăti.

Dar în fine se hotără și sparse păreții în dreptul unde însemnase vrăjitorul. Minunea se întâmplă, căci numai câteva zile trecu dela vrăjire și facerea găurilor, și o stare de îmbunătățire simțitoare se arată printre vitele din grajd, ceea ce îl și făcu pe sătean să-i piară necredința în lucrarea diavolească a fermecătorului.

Acesta, mai dădu încă câtva timp, din când în când pe lângă grajd, ismenindu-se și fasolindu-se în chipul arătat.

Animalele se făcură bine.

Isprava leacului drăcesc, a farmecului, în aceste împrejurări, eră dar nebănuită, toți credea în el, când un om mai deștept din sat, venindu-i la urechi despre cele întâmplate, a vizitat și el acel grajd și și-a dat seama despre cele ce se petrecuse. El desluși chestiunea, lămurind pe ceilalți săteni, că dacă animalele muriau, aceasta se întâmplă din pricină că ele fiind prea multe în grajd, le lipsea aerul trebuincios resuflării, năbușindu-se încă prin mirosul băligarului și udului. Că vrăjitorul, om deștept, șmecher, a priceput ușor pricina boalei, a pus să se găurească păreții grajdului ici și colo, făcând astfel a se introduce cu înlesnire în el aer curat, sănătos, în locul aceluia stricat, greoiu, bolnav de mainainte.»

Moș Gheorghe. Bine ai făcut că ne-ai spus tânja asta d-le învățător, căci mulți dintre noi cred mult în farmeci, în ele și alte alea. Creștinul se îmbolnăvește sau îi merge rău, el, în loc să se caute a se îndreptă, apucă câmpii, mai ales femeele, pe cari le vezi pornind ba la baba Părăuțoaie, ba la unchiașul din satul cutare, care le toarnă la pahare, la fleacuri și năsdărăvăni.

Învățătorul. Neapărat că toți ce umblă după farmece își pierd vremea de pomană. Oamenii ce se laudă cu vrăjitoriile lor sunt niște înșălători deștepți, cari profită de mințile slabe pentru a-și umplea pungele, sporodindu-le la nimicuri la iscoade copilărești.

Oricărui om îi merge bine când își îngrijește viața, locuind în case curate cu lumină și aer destul, iar nu așa cum le au unii, murdare, fără ferestre, cu vițelul sau purcelul în tindă, în cât când intri înăuntru te apucă un miros greu, nesuferit, o duhoare; când se hrănește cu mâncări potrivite și se îmbracă cu haine curate; când își îngrijește corpul spălându-l și curățindu-l; când nu-și turbură mintea cu băutura. Și când omul trăește în astfel de împrejurări, el este sănătos, casa lui este casă, copiii lui sunt zdreveni.

Munca pentru el este o mulțumire sufletească, boala nu-și poate face culcuș în căminul lui, necazurile și alte suferințe sunt trecătoare, el fiind în stare a lupta cu voinicie în contra lor, și a le depărtă.

Dar, dela grajduri am sărit la fermece, termin dar cu grajdul, mai spunându-vă, că așternutul cailor îl veți schimba cel puțin de trei ori pe săptămână.

Dumineca viitoare, să fim sănătoși, că vom mai vedeà despre ce-om mai tãinui.

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

Hãrtia se distruge.

Fãrã îndoialã cã noi posedãm azi un numãr foarte mic din scrierile fãcute de cei vechi. Aci focul, dincolo apa, dincolo vre-o invazie barbarã, peste tot a fost o pricinã care a prãpãdit din lucrãrile popoarelor apuse; iar aceastã distrugere a fost înlesnitã prin faptul cã lipsa tiparului fãcea peste putinã reproducerea într'un mare numãr de exemplare a fiecãrei opere.

Azi tipãrim; orice carte se poate deci înmulți în zeci de mii de exemplare la fel. Și zicem cã ori cãte ar distruge din ele diferitele împrejurãri ale viitorului, tot au sã se pãstreze cãteva... *în vecii vecilor.*

Așa zicem, așa gândim cei mai mulți. Iată însă cã unii chimiști pretind cã atãt hãrtia cãt și cerneala ce se întrebuinteazã azi în tipografie și în cancelarie sunt foarte trecãtoare: cerneala se șterge cu vremea, iar hãrtia se preface în pulbere. Deci nimic n'are sã mai rãmãie peste cãteva sute de ani din volumele ce se depun în biblioteci și din actele ce se așează în arhive. Atunci vorba poetului latin Horațiu, cã *cel ce scrie o carte de valoare își ridicã sieși un monument mai trainic decãt unul de bronz*, nu mai e adevãratã. Atunci, precum omul nu e decãt praf și umbrã, asemenea operele lui nu sunt decãt praf și umbrã.

Ce este de fãcut? Negreșit cã hãrtia fãcutã din lemn care se distruge, cum zic chimiștii, are marea calitate de a fi eftinã și pentru rãspãndirea instrucției în popor eftinãtatea hãrtiei e o chestie foarte însemnatã; deci nu ne putem gândi sã întrebuint-

țăm foi de pergament pentru cărți și jurnale. S'a propus altceva.

În unele țări, tipografii trimit, din orice se tipărește, un număr de exemplare la diferite biblioteci. Dacă *acele exemplare s'ar tipări pe o hârtie specială și cu o cerneală specială*, atunci chiar distrugându-se restul exemplarelor aflate pe la particulari, operele nu s'ar pierde.

Tot cam așa ceva s'ar putea face și pentru actele oficiale cari se socotesc mai importante în fiecare administrație.

Este o idee pe care o spunem celor în drept spre a se discuta.

Gh. A.

AA. LL. RR. Principii Carol și Nicolae
și Princesele Elisabeta și Maria.

Societatea pentru învățătura poporului român din București cu școalele ei (1866—1906)

de P. Gârboviceanu.

La 8 Neomvrie anul acesta se împlinesc 40 de ani de existență a Societății pentru învățătura poporului român. Cu acest prilej, Consiliul de administrație al Societății, a hotărît să se întocmească și să se publice o lucrare, cuprinzând istoricul acestei societăți, din care să se poată vedea scopul societății, munca statornică depusă pentru îndeplinirea lui cum și starea morală și materială în care ea se găsește astăzi.

Cu această lucrare a fost însărcinat d-l P. Gârboviceanu, directorul școalelor societății.

Am înaintea mea volumul apărut, el este în format mare și este împărțit în două părți: Partea întâi, cuprinde istoricul societății și al instituțiilor întreținute de ea; se arată faptele bărbaților cari au luptat cu inima și cu avutul lor pentru societate și școlile ei; se arată jertfele ce a făcut Societatea pentru a ajunge să aibă un local, care întrunește toate condițiunile cerute de pedagogia modernă. Partea a doua, cuprinde acte, cuvântări, tablouri statistice, etc., cari lămuresc și întăresc cele spuse în partea întâi. Afară de aceasta, cartea mai cuprinde 41 portrete și vederi, începând cu portretele M. S. Regelui, protectorul Societății și al A. S. Regale Principele Ferdinand, președintele de onoare al Societății, urmând portretele foștilor Președinți ai consiliului de administrație, foștilor directori ai școlilor Societății, cum și a diverselor persoane cari au făcut daruri Societății, apoi vederea vechiului local al școlii normale și primare, cum și al noului local.

Faptul că o societate din inițiativă particulară a putut să dăinuiască 40 de ani; că a strâns împrejurul ei pe cei mai de seamă bărbați ai neamului, cari au ajutat-o cu fapta și cu cuvântul, trebuie să ne bucure mult, căci din el răsare semnul cel mai vădit de căldură sufletească pentru un ideal național.

Scopul societății fiind de a răspândi lumina în popor, ea nu numai că a reușit de a-l atinge, dar încă este așezată pe niște temelii atât de puternice în cât existența îi este asigurată pentru totdeauna.

Este o fericire că odată cu prilejul de 40 ani de glorioasă Domnie a Regelui Carol, își serbează jubileul de 40 ani de viață și o societate culturală, care stă cu cinste printre cele dintăiu așezăminte culturale ale țării.

Societatea poate fi mândră de trecutul ca și de prezentul său. Intemeiată pe dragoste și întărită neîncetat numai prin dragoste, și-a așezat temeinic rostul și este pildă de muncă și devotament pentru neam și țară.

Ocroțită de M. S. Regele, bucurându-se de buna voință a tuturor oamenilor de bine, fără deosebire de vederi politice, s'a întărit din zi în zi și și-a pregătit un viitor temeinic. Membrii Societății, ca și toți ceice urmăresc progresele acestei societăți, vor păstră d-lui Gârboviceanu o deosebită recunoștință, pentru munca ce a depus și pricepera cu care a alcătuit această monografie, în care se oglindește o întreagă viață de devotament

și iubire de neam a frunțașilor între frunțași ce au condus și conduc destinele ei.

Prin monografiile de acest fel se pot vedea lipsurile ce sunt, ca și câștigurile ce s'au realizat. Indrumarea spre inițiativa privată trebuie să fie ținta ori căruia bun Român. Când particularii se vor uni în gând și în simțiri și vor lucra în tovărășie la răspândirea învățaturii în popor, atunci vom fi siguri că România va trăi.

Din citirea lucrării D-lui Gârboviceanu să vede râvna, dragostea și focul sacru de care au fost încălzite inimile marilor bătrâni ce nu mai sunt, ca și a acelor ce au mai rămas, pentru propășirea și luminarea neamului: Să ne fie pildă nouă celor de azi și oglindă celor viitori.

Dela Corod.

Cronica Săptămânii.

Schimbare de Ministru.

D-l Bădărău, ministru de Justiție, dându-și demisiunea din minister, în locul său a fost numit ca ministru D-l Greceanu, Ieșan, care a și ocupat noul său post.

Bustul lui Traian la T.-Severin.

La T.-Severin s'a dezvelit de puțină vreme bustul împăratului roman Traian. Monumentul care este lucrat din piatră de Deva are o înălțime de 7 metri și a costat vre-o 15 mii de lei.

Bancă română la Salonic.

Banca română din Salonic a fost constituită la București cu numele de «Banca de credit și depuneri», societate anonimă pe acțiuni. Capitalul social e deocamdată de un milion, din care 700.000 lei subscriși de banca Marmorosch et Blank și 200.000 de d-nii Mauricio Blank și Jean Cantacuzino. Sediul băncii e la București și Salonic. Din consiliul de administrație fac parte d-nii J. Cantacuzino, M. Blank, dr. Leonte, Ph. Weiss și Mehmed Capadji.

Societate pentru asigurarea vitelor.

În comuna Topoloveni, din județul Muscel s'a întemeiat o societate pentru asigurarea vitelor sătenilor din plasa Podgoria împotriva morții și a accidentelor.

Foloasele unei asemenea societăți fiind foarte însemnate, urăm ca ea să ajungă la cea mai deplină organizare și izbândă și să găsească pretudinendi imitatori.

Din Ziarul „Basarabia”.

În No. 9 de Duminecă 25 Iunie al ziarului românesc Basarabia, care se tipărește în Chișinău se publică o scurtă notiță biografică asupra lui Vasile Alexandri, însoțită de un rezumat al scrierilor marelui nostru poet. Se mai publică și frumoasa Doină a lui Eminescu «Dela Nistru până la Tisa».

Se știe că ziarul acesta este scris pentru Românii din Basarabia în românește și cu litere slavone, amestecate cu latine.

Deciziune privitoare la monedele de 1, 2, 5, 10, 20 bani.

La 1 Iulie a. c., se vor retrage din circulație monedele de aramă a 5 și 10 bani, care dela această dată nu vor mai avea nici un preț.

Pentru monedele de nikel de 10 bani negăurite s'a dat un termen până la 31 August a. c., în care timp ele se vor putea plăti sau schimba fără nici un scăzământ, la toate casele Statului.

Dela 1 Septemvrie, toate aceste monede vor fi scoase din circulație definitiv, nerămânând decât monedele de nichel găurite și, dintre cele negăurite, provizoriu numai cele de 5 și 20 bani.

Noile monede de nikel, găurite de 20 bani s'au și pus în circulație.

Monedele de aramă de 1 și 2 bani nu vor fi retrase din circulație.

Noui crime în Macedonia.

Ministru de externe a fost înștiințat despre următoarele noi crime săvârșite de antații greci :

George Nazarie, bătrân fruntaș din Magarov, socrul directorului școlii române din localitate, a fost ucis de un agent grec.

La Vlaho-Clisura, a fost ucis Aromânul Ioga, tatăl dragomanului nostru dela Constantinopol.

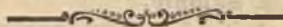
În sfârșit, la Huma (districtul Gevgelei) vr'o 15 români au fost asasinați de o bandă grecească.

Printre victime se găsesec trei efori din comuna Huma, precum și mai mulți copii.

Sunt bănueli că numărul celor uciși e cu mult mai mare.

Dăm azi o listă primită arătând numele nenorociților uciși.

Vani Smileu, în vârstă de 40 ani; Tașcu Ion, 19 ani; Mitrea Minea și Stoian Anastase, în vîrstă de câte 13 ani, Ion Mitrea, 12 ani; Coli Vani și Train Petca, în vîrstă de câte 10 ani.

Td.

De ce albește părul ?

De ce albește părul? — Pentrucă îmbătrânești ! Acesta e răspunsul care se dă de obicei; trebuie să mărturisim însă că asemenea răspuns nu *răspunde* de loc la întrebare.

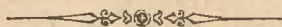
Învățații se ocupă cu lucrul acesta și de curând profesorul Meșnicof din Paris a comunicat Academiei de științe cercetările sale în privința albirii părului.

El crede că în perii noștri se află un fel de mici celule cari absorb și distrug culoarea, începând dela vârful firului spre rădăcină. S'a observat la microscop că un fir de păr alb păstrează culoarea primitivă mai mult spre rădăcină, iar spre vîrf este alb.

Aceste elemente vii cari distrug culoarea părului au fost numite de dr. Meșnicof *cromofagi*, adică *mâncători de culoare*.

Cunoscându-se deci cauza care face părul să albească, nu s'ar putea găsi și un mijloc de a vindeca această boală a părului?

Intrebarea asta desigur vine în minte la mulți, mai ales că mulți și multe cheltuesc o sumă de bani pe boiele de păr ca să le arate mai tineri ori mai tinere. Eu găsesc că nu ne-ar folosi la nimic să ne arătăm tineri la păr când suntem bătrâni; dar trebuie să nu ascund că doctorul Meșnicof a propus un mijloc de a împiedeca acțiunea mâncătorilor de culoare. Știți care? Să-i pui la o căldură de peste 60°. Cum? Cu un fier încălzit în foc pe care să-l apropii de păr... numai să bagi de seamă să nu te pârlești.

Brutarul și brânzarul.

Un brutar din țara... dintr'o țară oarecare... aveă obicei să cumpere în fiecare zi untul de care aveă nevoie, dela un brânzar din apropiere, care eră clientul lui.

Observând că de obicei bucata de unt pe care o plătiă drept un «chilogram», este mai mică, s'a plâns unui comisar, care s'a dus să facă cercetare la fața locului.

— Ai cântar? întrebă comisarul pe brânzar.

— Negreșit...

— Dar greutateți ai?

— Nu.

— Atunci cum cântărești untul?

— Foarte simplu; pâinele pe cari le vinde vecinul meu sunt de un chilogram. Pui deci o pâine în cântar și în partea cealaltă unt și dau astfel... un chilogram.

— Brutarul a retras plângerea.

Inștiințări.

Se aduce la cunoștința generală, că numărul locurilor vacante la școala normală a Societății pentru învățătura Poporului Român din București este de 43; din care 33 pentru clasa I, iar 10 pentru clasa IV.

Cererile de înscriere la concurs ale aspiranților se vor adresa direcțiunii școlii cel mai târziu până la 31 August a. c. și va fi însoțite de următoarele acte:

1) Extractul de naștere, prin care să se constate că aspirantul are vârsta între 13—15 ani împliniți, iar pentru clasa IV să nu treacă peste 19 ani.

2) Certificatul de vaccină.

3) Certificatul de absolvirea cursului primar, iar pentru clasa IV, diploma de capacitate a gimnaziului.

4) Certificatul Primăriei locale că este fiu de Român.

5) Certificat de bună purtare dela școala unde a făcut cursurile.

Direcțiunea școlii poate acorda dispense în plus până la 6 luni, în minus nu se acordă.

Se aduce la cunoștința tuturor că se scoate din licitație publică Moșia Măneciurile din județul Prahova, publicată în «Monitorul Oficial» No. 52 din 1906.

A P E L

Subsemnatul, preot paroh din com. găneasa, jud. Romanați, rog călduros pe toți domnii autori de cărți, editori și alți oameni de bine, să binevoiască a trimite din operele ce au, câte un exemplar, pentru biblioteca parohiei «Găneasa», bibliotecă, care are un foarte mic număr de cărți. Mulțumindu-le de mai înainte li se face cunoscut că, numele acelor onorate persoane va fi date publicității și trecute în inventariul bisericii cu operele donate și apoi pomenite la sfintele slujbe.

Preot-paroh, **D Mihăilescu**
Găneasa-Romanați.

M U L Ţ U M I R I

D-nul Panaite Băncilă, învățător pensionar, a dăruit pentru biblioteca școlii «Vasile Grigorescu Econom», cât. Petia, com. Pleșești, jud. Suceava cărți în valoare de 60 lei. Subsemnatul îi aduce mulțumiri pentru darul făcut.

Diriginte, *Cleonic Țitu.*

— Acela care are o mie de prieteni n'are nici unul la drum; și acela, care are un vrăjmaș, îl va întâlni pretutindeni.

— Lumea fără prieteni e un pustiu, viața e o singurătate amărită.

— Ce nu știi nu mă încălzește.

„S T E A U A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kallindern, *Președintele Academiei Române*.— *Vice-președinte*, Sara Șomănescu, mare proprietar, fost senator.— *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.— *Secretar*, Const. Bannu, profesor secundar, fost inspector școlar.— *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor.— *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

I. Aureliu Condrea (Țăranilor 29, București), 2 lei; Pr. Busuioc C. (Muzelor, 26 București), 2 lei; T. P. Mateiu (Știrbei-Vodă, 66, București), 2 lei; I. Otescu, (Alex. Lahovari 18, București), 2 lei; S. Pop (Armească 45, București), 2 lei; S. Negrescu (Carol I, 6, București), 2 lei; M. A. Dumitrescu (Popa-Soare 27, București), 2 lei; I. Popa-Burcă (Romană 124, București), 2 lei; Fl. Stamatescu (Schitu-Măgureanu 24, București), 2 lei; Spiridon Popescu (Turturele, București), 2 lei; C. I. Stoicescu (Romană 87, București), 2 lei; C. Vrană (Numa-Pompiliu 1, București), 2 lei; G. C. Atanasiu (Toamnei 9, București), 2 lei; Adela Dr. Proca (Victoriei 168, București), 2 lei; Gh. Râmniceanu (Bârlad), 5 lei; Gr. D. Vasiliu (Bârlad), 5 lei; Lupu C. Costache (Bârlad), 5 lei; D. Mironescu (Bârlad), 5 lei; Radu Radoveanu (Bârlad), 3 lei; S. Fintescu (Bârlad), 3 lei; V. Diaconescu (Bârlad), 2 lei; Econ. I. Antonovici (Bârlad), 2 lei; I. M. Marian (Calafat), 2 lei; I. St. Stăncescu (com. Moțaței, Dolj), 2 lei; I. C. Ionescu (Calafat), 2 lei; Stan C. Ciupag (Calafat), 2 lei; Toma Popescu, institutor (Calafat), 2 lei; Pr. P. Calofețeanu (Calafat), 2 lei; D. Dicescu (R.-Sărat), 2 lei; Radu Bonciu (com. Budești, R.-Sărat 1 leu Constantinescu A. (R.-Sărat), 2 lei; Petrescu V. A. (R.-Sărat), 2 lei; Mihaescu P. M. (Mizil), 2 lei; Serindar Mindora (R.-Sărat), 2 lei; Drăghiceanu El. (Slobozia Mihaileni, R.-Sărat), 1 leu; Dragomirescu N. (com. Cărligele, R.-Sărat), 1 leu; Vintilescu I. (Dălăuți R.-Sărat), 1 leu; Socolescu Gr. (Slobozia R.-Sărat), 1 leu; Ionescu Stan (Jideni, R.-Sărat), 1 leu; Pr. Popescu P. E. (oraș. R.-Sărat), 2 lei; Brăcălescu G. Ecaterina (oraș. R.-Sărat), 2 lei; Pr. Alexandrescu Ștefan (com. Herăști-Grebănu, R.-Sărat), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 1.150; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 8.457 lei și 10 bani,

(Va urma în numărul viitor).

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

mel și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-17.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra

Lachlan Macintosh Rate,	"
G. I. Goschen	"
Viconte de Duncannon	"
E. W. H. Barry	"
Robert Hamilton Lang	"
Demetre de Frank	Viena
P. Naville	Paris
Ad. Vernes	"

Directori: { C. A. Stolz
 { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalindera, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve » 1.075.842.80

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000
Vice-președinte A. Bălcoiana.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cedului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt permise în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.